

levende Virkelighed var hun gaaet ham forbi derhenne under Hotelparkens Palmer. I en hvid Kjole med et blommefarvet Silkesjal over Skuldrene. Ganske som i gamle Dage omsværmet af Kavalerer, der summede omkring hende som Bier om en Honningblomst. Uforandret. Lige rank og ungdommeligt fyldig. Lige uudgrundelig i sin uanfægtede Jomfruelighed . . .

Han var naaet hjem til sit Hotel og stod et Øjeblik ude under Solsejlet, der skyggede for hans Altan. Han havde ved sin Ankomst om Aftenen forsømt at skaffe sig et Værelse med Udsigt til Havet, hvad han dog netop havde længtes saa meget efter. Nu saae han til Gengæld ned i en Havekrog med det frodigste Vildnis af alle Aarstiders Flora. Side om Side hang Gyldenlak, Pelargonier og Nastursier i rige Klynger udover Havemuren. Magnolier og Roser stod i Flor, og Fersken- og Mandelgrene lyste af Blomster. Under tre Appelsintræer, der var fulde af modne Frugter, blaanede Græsset af Violer.

Ja — tænkte han — nu stod han her, hvor hans Tanker de sidste Uger havde færdedes, naar de ikke var paa Favsingholm. Og hvad nu? . . .

Fra en Kirke i Nærheden begyndte det at ringe. Han talte Timeslagene og saae forbavset paa sit Ur. Var Klokken virkelig ikke mere end tre? Allevegne var Dagene lige uhyggeligt lange!